

Chờ Anh Đến Ngày Mai

Tác giả : Phi Yên

Mục lục

- [Chương 1: Hẹn Ước](#)
- [Chương 2+17 Năm Sau](#)
- [Chương 3: Sơ Linh](#)
- [Chương 4: Chờ Đợi Anh](#)
- [Chương 5: Đính Hôn](#)
- [Chương 6: Hủy Hôn](#)
- [Chương 7: Rời Đi](#)
- [Chương 8: Hãy Quên Cô Ấy Đi](#)
- [Chương 9: Tuyết Thanh Nổi Giận](#)
- [Chương 10: Em Là Của Anh](#)
- [Chương 11: Giam Lông](#)
- [Chương 12: Anh Đùa Đủ Chưa?](#)
- [Chương 13: Anh Yêu Em](#)
- [Chương 14: Mượn Gió Đẩy Thuyền](#)
- [Chương 15: Xảy Ra Chuyện](#)
- [Chương 16: Mang Thai](#)
- [Chương 17: Uống Thuốc](#)
- [Chương 18: Một Giây May Mắn](#)
- [Chương 19: Kẻ Đứng Sau](#)
- [Chương 20: Tiêm Thuốc](#)
- [Chương 21: Đến Lúc Kết Thúc](#)
- [Chương 22: Đau Lòng Vì Em](#)
- [Chương 23: Hạnh Phúc](#)

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hẹn Ước

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 2+17 Năm Sau

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì Thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Lĩnh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Lĩnh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sơ Linh

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chờ Đợi Anh

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đính Hôn

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì Thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhỏ này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hủy Hôn

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì Thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trời ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhỏ này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Rời Đi

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhỏ này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Hãy Quên Cô Ấy Đi

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tuyết Thanh Nổi Giận

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Em Là Của Anh

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Lĩnh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Lĩnh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Giam Lông

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Lĩnh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Lĩnh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Anh Đùa Đủ Chưa?

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Anh Yêu Em

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trời ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mượn Gió Đẩy Thuyền

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhỏ này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Xây Ra Chuyện

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo loét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhỏ này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Mang Thai

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Uống Thuốc

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Lĩnh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Lĩnh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Một Giây May Mắn

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Kẻ Đứng Sau

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì Thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì Thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Lĩnh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Lĩnh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tiêm Thuốc

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì Thăng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì Thăng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đến Lúc Kết Thúc

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đau Lòng Vì Em

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thằng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thằng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trôi ngoài bãi tha ma. Thằng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

CHỜ ANH ĐẾN NGÀY MAI

Phi Yến

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hạnh Phúc

Trời đã nhá nhem tối, đám người chạy băng băng trên con đường mòn chạy lên núi Cấm. Thăng Tư cõng Thầy Bảy trên lưng, phía trước là thằng Hai dẫn đường còn theo sau là 2 thằng nhỏ sinh đôi Minh, Mẫn chỉ mới mười tuổi, mặt mũi lem luốc, khóc thút thít chạy theo. Gần hết con đường mòn thì thằng Tư rẽ trái chạy thẳng vào trong rừng, 3 đứa còn lại vội vàng chạy theo, chúng băng rừng chạy như bay, cứ đạp cỏ vén cành mà chạy.

Trời lúc này đã tối hẳn, chạy được thêm một đoạn thì thằng Hai quay lại bảo

- Sư phụ giờ chỉ còn 3 phần hồn, e không trụ được lâu nữa..... còn Thầy Linh.. trước giờ chỉ nghe qua lời kể của sư phụ, chưa ai từng gặp được ông. Anh sợ.....

- Anh cứ yên chí, sư phụ dặn ta lên gặp thầy Linh ắt là có nguyên do, đi... đi mau kẻo không kịp - Thăng Tư vừa thở vừa nói..

Thấy có lý, thằng Hai ra hiệu tiếp tục chạy, cả đám lại tiếp tục cuộc hành trình tựa hồ như vô thức để nắm níu lấy hy vọng mong manh còn sót lại trong lời dặn của sư phụ.

Gần nửa đêm, 4 đứa chạy đến trước một cái lều lụp sụp nằm trên đỉnh núi Cấm, bên trong có ánh đèn dầu leo lét, mập mờ như những đốm lửa ma trời ngoài bãi tha ma. Thăng Hai thở hồng hộc, chống tay lên hông, tựa hồ như dồn hết sức lực còn sót lại mà la lên

- Tới.... tới rồi... Thầy Linh ơi, thầy Linh ơi.. cứu sư Phụ chúng con, làm ơn cứu Sư phụ....

Trong nhà, một ông Không! là chú mới đúng. Ông ta nhìn chỉ mới ngoài 40 tuổi, người cao lêu nghêu. Ông ta có một mái tóc dài búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc đĩa tre ở sau gáy. Khuôn mặt ông nhìn rất hung dữ nhưng ánh mắt không mấy may có một chút hung bạo nào trong đó, thoát nhìn thì khắp người toát lên một vẻ hết sức kì quặc. Ông chạy ra trước căn lều với vẻ gấp gáp

- Vào đây, vào đây mấy đứa.... Đưa cả Sư Đệ của ta vào đây!

Sư Đệ ư? 4 đứa đệ tử của Thầy Bảy thì làm gì quen biết với ông chú này? Chỉ có thể là Thầy Bảy mà thôi, nhưng người đàn ông trẻ tuổi này thực sự là Sư Huynh của thầy Bảy hay sao? Thôi, cứ vào rồi tính tiếp.

Trong căn lều nhỏ xíu ấy, 5 con người chen chúc vây xung quanh thầy Bảy đang nằm thoi thóp ở giữa. Ông chú kia lấy trong túi ra một lá bùa giờ trước mặt thầy Bảy rồi cắn máu ở đầu ngón tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc chú. Tiếp đến dùng ngón cái ấn lên chính giữa trán rồi hô lên "Hộ". Như phép tiên, thầy Bảy từ từ mở mắt, 3 vết đạn trên ngực máu đã khô lại, thầy nhìn người bí ẩn kia với ánh mắt mừng rỡ

- Sư huynh..... Đệ... Lần này không xong rồi - Thầy Bảy thở gấp từng hơi từng hơi..

- Sư Đệ, ta đã không đến kịp. Sư đệ hãy nghỉ ngơi, để ta dùng Linh ngải hộ lực cho đệ

- Không, đừng phí phạm vì thân già này. Mệnh số của Đệ đã tận... ra đi cũng là thuận theo đạo trời. Chỉ tiếc mấy đứa nhỏ không ai nương tựa.. di nguyện cứu nhân độ thế của Sư Phụ giao cho Đệ cũng không hoàn thành được.

Nói rồi, Thầy Bảy thở gấp hơn rồi từ từ liệm dần đi. 4 đứa nhỏ khóc rú lên đứa gục đứa lay tay sư phụ. Còn người đàn ông kia thì thở dài, mắt đờm buồn ra đứng trước hiên nhà.

Ngày hôm sau 5 người lo chôn cất Thầy Bảy. Lễ an táng xong xuôi, đêm hôm ấy ông chú tên Lĩnh kia mới gọi 4 đứa nhỏ vào trong căn lều mà nói chuyện.

- Ta cùng Sư Phụ các con vốn là Huynh Đệ cùng nhau tu luyện đạo pháp trên đỉnh núi Cấm này. Sư phụ của bọn ta là Thất Thập Chân Nhân, chưởng môn một nhánh của Đạo Bùa Nam Tông. Sau khi sư phụ quy tiên, ta cùng sư đệ tiếp nối chí nghiệp trừ ma giúp đời của Sư phụ để lại. Ta bản tính ưa tự do bay nhảy nên chu du tứ xứ, đi đến đâu giúp người đến đó, còn Sư phụ của các con gây dựng đạo quán, tiếp nối chí nguyện gây dựng môn phái của Tổ sư để lại.

- Nhưng... nhìn người trẻ như vậy mà..... - Thăng Hai thắc mắc

- À.. Ta nhìn thì như bốn năm mươi tuổi nhưng thực ra năm nay ta đã hơn chín mươi. Năm xưa ta lâm trọng bệnh nên Sư Phụ dùng Linh Ngải chữa cho ta, cộng với việc tu dưỡng nên từ đó đến nay ta vẫn giữ được ngoại hình và thể trạng đúng như lúc ấy, Nhìn thì có vẻ kì quặc nhưng cũng không tránh khỏi nhiều sự hiểu nhầm. Vào tuần trước, ta đang ở tận miệt Cà Mau, bấm độn hoài vẫn không tài nào lần được tin tức của Sư đệ ta. Nghĩ có điều chẳng lành, ta thu xếp khăn gói về đây vào trưa hôm qua..... nhưng tiếc là vẫn không kịp.

Nói đến đây thầy Lĩnh không kìm được tiếp tục thở dài với ánh mắt đờm buồn nhìn ra xa.

- Còn các con, theo sư đệ ta được bao lâu rồi, sao lại chọn cái nghiệp gặp người thì ít gặp ma thì nhiều này?

- Dạ thưa Sư Bá, con là thằng Hai, theo học đạo sư phụ được 7 năm. Đây là thằng Tư, theo thầy được 4 năm. Còn hai thằng nhỏ sinh đôi này là sư phụ nhận nuôi lúc 7 tuổi từ một gia đình bị Tây bắt cha nó đi lính, má nó khăn gói đem hai anh em lên cầu xin sư phụ nhận nuôi.

- Thế trong bốn đứa, đứa nào có tu vi giỏi nhất?

- Dạ con với thằng Tư không có khiếu, học bùa mãi mà không thành nên chỉ ở phụ việc cho Sư Phụ, còn hai thằng nhỏ này thì còn nhỏ nên sư phụ chưa cho chúng nó theo nghiệp. - Thằng Hai trình bày.

- Thế sau này mấy đứa định thế nào? Có tiếp tục con đường tu đạo hay không?

- Con với thằng Tư đêm qua đã bàn với nhau, sớm mai tụi con sẽ quay lại Đạo quán xem còn anh em nào ở đó không. Sau đó chúng con xuống miệt Cần Thơ theo Nghĩa quân chống Pháp, trả thù cho sư phụ. Còn thằng Minh thằng Mẫn chắc gửi lại cho má nó chăm, chứ theo tụi con chịu khổ sao đặng.

Thầy Lĩnh nheo mắt ngắm nghĩ một hồi..

- 2 đứa có chí cũng như lòng nhân nghĩa như thế thì ta cũng mừng trong lòng, chỉ mong các con bảo trọng. Còn riêng hai đứa nhóc này - Thầy nhìn xuống hai đứa nhỏ với vẻ hiền từ - Nếu không sợ cực thì cứ theo ta, ta không hứa sẽ cho các con ăn sung mặc sướng, ta chỉ dám hứa sẽ dạy dỗ hai đứa nên người. Ý hai đứa thế nào?

- Còn không mau bái tạ ơn nghĩa của Sư bá đi..

Hai đứa nhỏ ngây thơ chả biết gì, chỉ gật đầu lia lịa theo lời của thằng Hai.

Sáng hôm sau thằng Hai cùng thằng Tư xuống núi về lại Ngũ Hồ Đạo Quán, còn thằng Minh thằng Mẫn thì ở lại trông lều cho Thầy Lĩnh đi hái thuốc gì đó trên núi... Chuẩn bị cho chuyến đi xa sắp tới, chuyến đi xa đầu tiên trong đời chúng nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Cuộc hành trình của hai đứa nhỏ với Thầy Lĩnh sẽ diễn ra như thế nào? Hãy đón chờ Chương III trong thời gian sắp tới.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Hẹn Ước](#)

[Chương 2+17 Năm Sau](#)

[Chương 3: Sơ Linh](#)

[Chương 4: Chờ Đợi Anh](#)

[Chương 5: Đính Hôn](#)

[Chương 6: Hủy Hôn](#)

[Chương 7: Rời Đi](#)

[Chương 8: Hãy Quên Cô Ấy Đi](#)

[Chương 9: Tuyệt Thanh Nổi Giận](#)

[Chương 10: Em Là Của Anh](#)

[Chương 11: Giam Lông](#)

[Chương 12: Anh Đùa Đủ Chưa?](#)

[Chương 13: Anh Yêu Em](#)

[Chương 14: Mượn Gió Đẩy Thuyền](#)

[Chương 15: Xây Ra Chuyện](#)

[Chương 16: Mang Thai](#)

[Chương 17: Uống Thuốc](#)

[Chương 18: Một Giây May Mắn](#)

[Chương 19: Kẻ Đứng Sau](#)

[Chương 20: Tiêm Thuốc](#)

[Chương 21: Đến Lúc Kết Thúc](#)

[Chương 22: Đau Lòng Vì Em](#)

[Chương 23: Hạnh Phúc](#)